

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Constantini pater Christi nomen propagari permittebat, Constatinus
autem magnus, vt vbique floreret author fuit. Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

versus oceanum, & ad Renum pertinet, præfuit. Nam propter dissidium cum Maxentio ætatem in Italia degente imperium Romanum seditionibus exarsit: neque facile erat cuiquam illo tempore ad Gallos, Britannos, & reliquos illius orbis partis incolas (apud quos liquidò constat inter omnes Constantinum primum religione Christiana imbutum esse) ante iter facere, quàm Constantinus adversus Maxentium bellum gessisset, peragrasset Italiam, & Romam vsque venisset. Cuius rei testes denuo sunt, tum tempora, tum leges pro pia religione promulgatæ. Quòd si demus etiam, uti facile possumus, imperatorem cum Sopatro coram collocutum, vel per literas, quæ volebat, ab eo didicisse, non tamen probabile est philosophum ignorasse, quomodo Hercules Alcmenæ filius tum post trucidatos liberos, tum post cædem Iphiti, quem utpote hospitem atque amicum iniuste peremerat, Cereris sit expiatus mysterijs. Verùm sint hæc quæ diximus satis, tum ad ostendendum, quòd Gentiles eiusmodi delictorum expiationem profiterentur, tum ad eos mendacij conuincendos, qui Sopatrum ei rei contradixisse cõmenti sunt. Nam non equidem affirmarim philosophum, qui apud Gentiles ob exquisitam doctrinam id temporis facile præclarissimus habitus est, illum expiandi modum ignorasse.

Quòd Constantini pater Christi nomen propagari permittebat, Constantinus autem magnus, ut ubique floreret author fuit.

CAPVT VI.

Ecclésiæ verò, quæ erant in ea imperij parte, quæ Constantino parebat, in summa lætitia vitam egerunt, creueruntque in dies magis magisque, tam beneuoli tamque pacis & concordie studiosi beneficijs ornata. Quas quidè etiã ante eius regnũ diuinum numè à persecutionis & turbarũ procellis liberas vacuasque conseruauerat. Nam cum ecclesiæ in alijs orbis partibus persecutionum fluctibus iactarentur, solus Constantius Constantini pater permisit Christianis potestatem liberè suam religionem excolendi. Quin rem ab eo gestam reuera cognoui cum admirabilem

SOZOMENI HISTOR.

*Mo. Christianis
imitandū p̄ci
p̄cb̄ḡ exēplū.*

bilem, tū digna fanè, quæ literis prodatur: quæ ita se habet. Cum in animo haberet accuratè explorare, quinam ex numero Christianorum in palatio suo ætatem degentium viri boni & perfecti essent, conuocatis omnibus palam edixit, vt si vellent simulachris immolare, & deos similiter cum ipso colere, in suo manerent palatio, eundèq; quo prius, dignitatis gradum tenerent: sui autem recusarent, exirent è palatio gratiasq; agerent, quòd nò supplicio etià affecti fuissent. Vbi verò in duas partes diuisos vidit, & qui religionè prodebant, in vnā, qui autem diuinas res præsentibus bonis anteferebant, in alteram segregatos, decreuit secum his, qui se fideles erga Deum Opt. Max. declarassent, in amicorum atque adeo consiliariorū numero habere: reliquos autem tanquàm ignauos, & veteratores auersatus est, & à sua prorsus consuetudine exclusit: ratus eos nunquam erga imperatorem beneuolos fore, qui tam prompto & parato animo Deum prodiderant. Quamobrem hinc capere coniecturam licet, neque Gallis, neque Britannis, qui longè ultra fines Italię habitant, neque aliis, qui circiter montes Pyrenæos ad oceanum occidentalem vsque incolunt, contra leges visum esse, Christianam religionem, dum abhuc vitam suppeditabat Constantio, profiteri.

Cæterum simul vt Constantinus successit in imperium, status ecclesiæ multo magis florere cœpit. Nam Maxentio Herculij filio interfecto, & illa parte imperij ad Constantinum delata, Christianam religionem liberè coluere omnes, qui vel circa Tyberim fluuium, vel circa Eridanū, quem indigenæ Padum nuncupant, vel circa Aquilam denique habitabant, in quem Argo nauem vi pertractam, in mare Tyrrenum incolumem delatam esse. Nam Argonautas, quòd Acætē declinarent, non eūdem in reditu cursum, tenuisse, sed trāsmissō mari schythico, per flumina, quæ per illas partes perlabuntur, in fines Italorum peruenisse, atque illic hybernantes, vrbem, quam Emonem vocant, condidisse, memoriæ proditum est. Sequenti autem ætate, opera indigenarum adiutos, Argo nauem circiter quadringentos stadios per terram machina quadam traxisse, deduxisseque in Aquilam fluuium, qui in Eridanū influit. Eridanus vero tandem in mare Superum delabitur.

De.